

Race around Ireland was de laatste wedstrijd van dit seizoen, dus nog 1 keer opladen om een mooi einde te kunnen maken aan dit seizoen en zo met extra motivatie en volle goesting deze winter te trainen om dan volgend jaar de kers op de taart te zetten in Amerika waar ik deelneem aan het officiële WK. Race around Ireland is echter niet van de poes, de organisatie roept het ook uit als zwaarste fietswedstrijd in Europa, maar ook andere organisaties zeggen hetzelfde van hun wedstrijd, zo gingen we toch met zekere zelfzekerheid naar Ierland.

Ik ging echter niet alleen maar met mijn gloednieuwe crew bestaande uit crewchief Jacques Vermeulen, Dennis Bonte, Roger Callebout, Alain Schroeven en Peter Eeckeman. 5 man lijkt veel om te begeleiden maar later bleek dat dit zelfs zeker nog moet aangevuld worden met 2 à 3 personen om een kans te maken om Amerika tot een goed einde te brengen. Rijden met de camper, de volgwagen, shopping, koken, massage, co-piloteren, fietsonderhoud, internetupdating, etc. behoorden tot hun taken in dit circus dat 24 uur per dag doorgaat voor zowat 6 dagen lang.

Op vrijdagochtend reden Jacques en Dennis met de sponsorwagen en alle materiaal en fietsen via Calais, door de tunnel naar Folkestone om vanaf daar 600km door Groot-Brittannië te rijden om uiteindelijk in Holyhead de ferry te nemen naar Dublin. Ikzelf, Roger, Alain en Peter vlogen een dagje later met Ryanair. Bij aankomst konden we onmiddellijk naar de startplaats Navan op zo'n 60km van Dublin, daar stond ons papierwerk, auto- en fietscontrole en een briefing te wachten. Op zondag dan de grote start vanaf 17h00, ikzelf startte deze wacko race om 17h45. 2172km, 23000 hoogtemeters en een tijdslimiet van 132 uur stonden ons te wachten.

Na een handdruk van de burgemeester en een interview aan de start konden we aan de slag, na 5km echter waren wij reeds verloren gereden en verloren zo reeds 20 minuten, dus dat beloofde voor de overige 2167km. Het weer was trouwens niet zo super en de weersvoorspellingen waren nog erger dan wat we als worst case scenario hadden voorzien. Er stond ons vanaf de zondagnacht orkaan Katia te wachten met windsnelheden tot meer dan 130km per uur en regenbuien die schering en inslag waren, maar de race ging verder. De eerste nacht reden we hoofdzakelijk door Noord-Ierland, eerst Belfast voorbij en dan naar Londonderry waar de organisatie ons stond op te wachten. Een 700 meter lange brug mochten we niet over fietsen door de hevige rukwinden. De fiets dus op de auto en lekker ingestapt in de auto om zo veilig aan de overkant te geraken. Vervolgens naar het meest noordelijke punt van het eiland, Malin Head, om vanaf daar via de westkust naar het zuiden af te zakken. Onderweg weinig vlakke stukken, een ongelooflijk slechte staat van de wegen. Een korrelige ondergrond ging ons trouwens de hele weg parten spelen, op dergelijke wegen kan je helemaal geen snelheid opbouwen, tijdens afdalingen bleef je snelheid gewoon constant of ging je zelfs trager rijden.

De hellingen waren steil tot heel steil. Op zowat een 12-tal plaatsen was het echt harken op de kleinste vernelling om de maxima van 20 tot zelfs 25, 27, 28 en 30% te overwinnen. De ergste was 25% maar dan 1km lang en dit samen met de hevige windsnelheden een echt spektakel. Van de crew hoorde ik ook steeds "dit is niet te doen" en "steiler dan dit heb ik nog nooit gezien". Op sommige stukken ging het voorwiel gewoon van de grond en moest ik op het puntje van het zadel gaan zitten om rechtop te blijven. In feite is de ganse route een aaneenrijging van de zwaarste beklimmingen en de slechtste wegen. Mocht dit nog niet genoeg zijn kan ik er aan toevoegen dat de vele regenbuien en temperaturen 's nachts van 4°C het ook niet makkelijker maakten. Het nachtrijden was ook aan de orde tussen 20h30 en 07h30 en dan uiteindelijk ook het slaapttekort dat ging doorwegen (in 139

uur koers heb ik slechts 11 uur geslapen). De nachttemperaturen van slechts 4 graden gaven onderkoeling tot gevolg, crew moest mij opwarmen door het wrijven met een handdoek op mijn rug om dan een half uurtje later terug de nacht in te trekken in kletsnatte omstandigheden. Opgave is echter nooit een optie geweest, dit doordat ik steeds meer en meer terrein won op mijn concurrenten die op de derde en vierde plaats reden. De tijdslimiet werd twee keer opgetrokken, een eerste maal met 12 uur door orkaan Katia en een tweede maal met 6 uur door uitlopers van orkaan Lee die ook eventjes de orde kwam verstoren.

Het einde kennen sommigen onder jullie wel al, ik werd tweede in een eindtijd van 139h21. Voor mij een heel mooie prestatie in deze World Cup Event , vooral omdat wij slechts ervaring kwamen opdoen en de nieuwe crew kwamen testen in functie van Race across America in juni 2012.

Als laatste nog een heel grote DANK U WEL aan alle crewleden, zonder hen zou dit niet gelukt zijn. Ook alle sponsors zijn onontbeerlijk om dit tot een goed einde te brengen, dus ook aan hen allen een DANK U WEL.